Hercegszántói jelentés

Munkáról, örömökről, kultúráról

Háromórás autóút után értem Baja alá, Bács megye legdélibb határszéli falujába, *Hercegszántóra*, ahol a tanácselnök már várt és kérdéssel fogadott:

— *Mi újság Pesten? ... Építkeznek? ...*

Ezzel a kiegészítő, második kérdéssel mindjárt könnyebb lett a felelet. Hogy ezt hozzátette, már tudni lehetett: nem a vendéget általában megillető szokásos „rutin miújságról" van szó — az elnököt ott lenn, délen, igazán *érdekli* az épülő Pest, hisz oly ritkán van alkalma személyesen meggyőződni róla. Ha feljut is évente egyszer-kétszer — kurta a nap —, szaladni kell a hivatalos dolgok után.

— Igen, építkeznek, gyarapszik a város... — s mondtam volna, már-már rajzolni akartam Lágymányost, Óbudát, a Lakatos út környékét, újabban Pesterzsébetet, meg a többi városrészt, amikor közbeszólt:

— Mert mi is! *Fejlődünk szépen, másfél évtized alatt csaknem háromszáz új ház épült Szántón.*

Kétszázhúsz televizió előtt

Akkor értettem meg, hogy *Gorjánac István* a pesti fejlődés tükrében és párhuzamában inkább *saját faluja* fejlődésének tempóját kívánja kivetíteni a vendég előtt — a jogos büszkélkedés jóleső érzésével. Innen már ő beszélt, csak vetni kellett a sorokat.

— Nemzetiségi falu a miénk, a 3500 lakos *negyven százaléka délszláv*, vagy pontosabban, ahogy mi mondjuk: sokác. — Erről jut eszébe egy elfelejtett telefon, mindjárt a kagyló után nyúl, elnézést kér, s azt mondja bele: „Marikám, legyen szíves a sokácokat nekem", s azzal már magyaráz is, amiből én egyetlen szót sem értek. — A *délszláv iskolával* beszéltem — mondja. — No, hol is hagytuk abba? Ott, hogy nemzetiségi falu vagyunk, *külön iskolával, óvodával, kultúrcsoporttal*, amiről most legutóbb az ország is hallhatott, mert a nemzetiségi együttesünk táncosai egészen a *középdöntőig* jutottak a Ki mit tud?-ban ...

A *„külön"*-re rákérdezek: mit jelent, egyáltalán jelent-e valami rendhagyót, milyen értelemben használatos?

— Csak a vendégek előtt, eligazításképpen! Egyébként az élet természetes rendje szerint a mi falunkban már régen hírehamva sincs a valamikori „nemzetiségi kérdésnek", az *egységes fejlődés* elképzelhetetlen lenne másként. Egy falu ez, kérem, munkában, örömben és gondban egyaránt. S mostanában az örömök a gyakoribbak. Egy erre járt néprajzos azt írta Hercegszántóról: a hajdani hercegek szántóját ma három erősödő, izmosodó termelőszövetkezet bírja. Így igaz, miénk a 12 ezer holdas határ, évről évre növekvő jövedelmet biztosít a tagságnak a szövetkezés. Nemrégiben néztem utána: *4 millió forint van a falu takarékbetét-könyveiben.* Az idén 45 házépítési engedélyt adtunk ki. *Kétszázhúsz televízió* előtt ülünk esténként, rádiója minden családnak van. Szépek az üzleteink. A művelődési házat most építjük újjá, 1,8 millióért. A tanyáról bejáró gyerekek számára *kollégiumot* emelünk, ne tapossák a sarat, hétfőtől szombatig 40—50 gyerek lakja majd.

A tanítók mind hazajöttek

A délszláv iskolának *hét pedagógusa van.* Csaknem mind szántói, innen kerültek el diplomát szerezni, s ide tértek vissza tanítani. Nagy szerepük van benne, hogy a nemzetiségi lakosság a falu általános gyarapodásának örömein túl, bőséggel részesüljön a *szellemi ismeretek* örömeiből is.

— Szép könyvtárunk van — mondja *Molnár József*, a művelődési ház igazgatója. — A falu évente *tizenötezer forintot* áldoz új könyvekre. Köztük természetesen a nemzetiségi lakosság *saját anyanyelvén íródott* legújabb művekre is. A televízióban sikert aratott nemzetiségi tánccsoportunk a művelődési otthon legaktívabb öntevékeny együttese, öröm dolgozni velük. A szülők iskolájának előadássorozatát minden évben *két nyelven* hirdetjük, s rendezzük meg. A Budapesten megjelenő délszláv hetilap, a *Narodne Novine* szinte minden nemzetiségi családnak jár.

Élénk, eleven, baráti kapcsolatban áll a falu a szomszédos Jugoszlávia határ menti községeivel, gyakran jönnek együttesek is odaátról, a szántóiak pedig viszontlátogatásokat tesznek.

— A múlt vasárnap átrándultunk *Backi Bregre*, itt van a szomszédban. sok a rokon, ismerős, jó barát, s náluk — régi népszokás szerint — éppen búcsú volt, hát együtt ünnepeltünk — mondja a tanácselnök, aki egyebek között már azon is töri a fejét — bevonva a szántói pedagógusokat, népművelőket, mindenkit, aki a falu múltjával, jelenével szívesen törődik — hogy a bővülő művelődési házban milyen formában kaphatna helyet a *falumúzeum.*

Amit nem őriz jegyzőkönyv

Mert az anyag magva — néprajzi és helytörténeti gyűjtemény — már meglenne, de tovább kell még gyarapítani, délszláv és magyar emlékekkel egyaránt, s főképpen láthatóvá, szemléltetővé tenni, vitrinbe rakni mielőbb.

Keresem *Pacskó Istvánnét*, aki különösen sokat fáradozik a szántói nemzetiségi lakosságért, de azt mondják, benn van Baján, bevitte az iskolás gyerekeket a múzeumba. A könyvtáros is úton van — új könyvek után néz, közeledik a téli esték, sűrűbben forog majd az olvasnivaló. Így hát az utolsó kérdés is a tanácselnöké:

— Mikor került utoljára tanácsülés elé a nemzetiségiek helyzete, foglalkoznak-e vele időnként?

— Tizenkét éve vagyok elnök, *ilyen napirendet nem tárgyaltunk azóta.* De nincs nap, hogy ne *tennénk érte* valamit. Mert, mint említettem *egy falu* ez, kérem ...

S mennyivel többet mond ez a legszebben fogalmazott tanácsülési jegyzőkönyvnél is.

Kiss Gy. János

Zalai hét. *Megismerkedhettünk Göcsej dimbes-dombos tájaival, átalakuló életével, az ott lakók örömeivel és gondjaival. A záróműsorra vasárnap került sor. A televízió ördöge most sem maradt békében. Igaz, az elmaradt egervári találkozót megrendezték újra, de most már a stúdióban, azonban a megye vezetőivel való beszélgetés közben is minduntalan „kihagyott" a kép, s amikor volt, az sem hozott különösebb örömet. Nemcsak a kép rossz minősége, hanem a beszélgetés színvonala miatt is. Különösebben újat nemigen tudtunk meg a megyéről; a kérdések és a válaszok eredetisége nem tette próbára a részvevőket. Tetszett viszont az Andráshidai Állami Gazdaság vezetőjéről készült portréfilm. A tömör, szólamoktól mentes összeállítás jól érzékeltette egy újpesti munkás életútját a hajógyár tövétől a zalai lankás dombokig.*

Világirodalmi Magazin. *A szerkesztési elveken ez alkalommal is lehetne vitatkozni. Fogadjuk el azonban a szerkesztőnek — Szántó Erikának — azt a felfogását, hogy „ezúttal — szándékosan — mégsem az összhangzást, hanem a sokféleséget kerestük. Az ízeket, melyek éppen különbözőségük miatt erősödhetnek fel egymás mellett." Ilyenformán a Világirodalmi Magazin legújabb száma valóban változatos és érdekes volt. Már ami a témák változatosságát és érdekességét illeti. A képernyőre átdolgozás szempontjából azonban az egyes jelenetek meglehetősen egyenetlenek voltak. Gondolom, elsősorban azért, mert a televízióra alkalmazó Sipos Tamás túlságosan is ragaszkodott az írott szöveghez. (Vagy ha nem, akkor nem mindig azoknak adózott tisztelettel, amelyek jobban illeszkednek a képi kifejezés eszközeihez.) Így például mindjárt az első, Leonardo Sciascia Társasjáték című műve nyert volna egy kurtábbra fogott befejezéssel. Aminek viszont az ellenkezőjét éreztem a bolgár Hajtov Utak című egyébként hangulatos jelenete végén. Vaszilij Suskin Éttermi találkozás című műve megidézésében a rendező, Horváth Tibor volt bizonytalan, nem tudta megteremteni azt a Csehovra emlékeztető hangulatot, mely a két főszereplő párbeszédének sajátos értelmet ad. A hat feldolgozásból leginkább John Sheffield Ház a város szélén és Guy Abecassis Rangoonból érkezett című játéka tetszett. A szereplők közül kiemelkedett Molnár Tibor bolgár parasztja, valamint Béres Ilona, Koncz Gábor, Csákányi László, Dégi István és Sinkó László.*

Sz. E.

Megkezdődött a IV. magyar játékfilmszemle Pécsett

Tegnap Pécsett megkezdődött a IV. magyar játékfilmszemle. *Takács Gyula*, a Baranya megyei Tanács és *Papp Imre*, a Pécs Városi Tanács VB elnökhelyettese ismertette délután a sajtóval a szemle változatos programját, egyidejűleg a Kossuth Filmszínházban megkezdődött a *„Húsz év 12 legjobb magyar játékfilmje"* sorozat vetítése. A megnyitó díszelőadás este a Petőfi Filmszínházban volt. *Palkó Sándor*, Baranya megye Tanácsa végrehajtó bizottságának elnöke mondott rövid megnyitót, majd *Ranódy László* filmrendező, a szemle rendező bizottságának elnöke üdvözölte a közönséget és a művészeket a *Magyar Filmművészek Szövetsége* nevében.

Ezután *Vass Imre*, a Művészeti Szakszervezetek Szövetségének főtitkára a két évtized filmterméséből, 264 hazai játékfilm közül, titkos szavazással kiválasztott 12 legjobb film rendezőjének — *Bán Frigyes* (Talpalatnyi föld), *Jancsó Miklós* (Szegénylegények), *Fábri Zoltán* (Körhinta), *Kovács András* (Hideg napok), *Máriássy Félix* (Budapesti tavasz), *Fábri Zoltán* (Hannibál tanár úr), *Fehér Imre* (Bakaruhában), *Makk Károly* (Ház a sziklák alatt), *Kósa Ferenc* (Tízezer nap), *Gaál István* (Sodrásban), *Keleti Márton* (A tizedes meg a többiek), *Szabó István* (Apa) — átadta a Magyar Filmművészek Szövetsége elnökének és a Művelődésügyi Minisztérium filmművészeti főosztályvezetőjének díszoklevelét.

Az említett sorozat keretében a *Talpalatnyi föld*, *Bán Frigyes* ismert filmje került vetítésre.

A program ma délelőtt a kétnapos vita első felével folytatódik, délután pedig mind Pécsett, mind Komlón és Mohácson megkezdődnek a vetélkedésben részt vevő filmek vetítései, és több, közönség elé első ízben Pécsett, illetve Baranyába kerülő új filmünk bemutatói.

Uitz Béla Budapesten

Szombaton a késő esti órákban Budapestre érkezett a Szovjetunióban élő *Uitz Béla*, a XX. századi képzőművészetünk nagy mestere. A kedves vendéget többek között *Molnár János* művelődésügyi miniszterhelyettes és *Pogány Ö. Gábor*, a Magyar Nemzeti Galéria főigazgatója fogadta a Keleti pályaudvaron.

A szabadság dala

Akad talán majd egy művész, aki örök emléket állít az 1848-ban, a szabadság esztendejében (százhúsz éve, ezen a napon) született francia munkás és zeneszerző Pierre Chrétien Degeyter életének. Mert óriási mulasztás drámában meg nem fogalmazni ezt a szegénységében, csendességében, aljasokkal folytatott küzdelmében hősi, szinte fantasztikus életutat. Az Internacionálé zeneszerzője nyomorult aggastyán, szűkölködő gázlámpagyújtogató volt Saint Denis-ben, amikor dalát már százmilliók énekelték a világ csaknem minden nyelvén, amikor ez a dal már a Szovjetunió nemzeti himnuszává válhatott.

Aztán a Szovjetunió felfedezte a büszke agg embert, aki maga nem jelentkezett, s hetvenkilenc évesen odaállította a Vörös tér tribünjére, amely előtt százezrek ünnepelték a szocialista forradalom győzelmének tizéves fordulóját — Eugéne-Edmé Pottier versének, Degeyter dallamának melódiájával, az Internacionáléval az ajkukon. Degeyter ott állt az emelvényen, mint korabeli leírások mondják, szótlanul, és néha könnyezett. A lámpagyújtogatót — öt évvel később — tízezrek kísérték utolsó útjára a Saint Denis-i temetőbe.

Persze örökösebb emléket senki sem állíthat Degeyter életének, mint amilyent az Internacionálé maga állított (s amelyet alávaló módon senkiháziak, aljas, politikai számításból, huzamosan eloroztak tőle). A dal nyolcvan esztendővel ezelőtt kapott szárnyra Lille-ben, hogy azután hihetetlen gyorsasággal a forradalmi mozgalmak lelkesítőjévé váljék szerte a világon. Tizenhét évvel a megszületése után megszólalt magyar szöveggel is (Bresztovszky Ernő, a Népszava hajdani munkatársa fordította Pottier szövegét), a születését követő huszonkilencedik esztendőben pedig már a győzelmes szocialista forradalomra lelkesítette az orosz munkásokat. És ott van azóta is az emberiség legjobbjainak ajkán, szolgál, lelkesít minden igaz ügyet, segíti az elnyomottak felszabadítását. A háború vérzivataros esztendeiben az egész világ csüngött Moszkvából sugárzott hangjain, onnan várva a meggyalázott emberiség felszabadítását.

Az Internacionálé mindörökre a szabadság dala marad — a százhúsz éve született munkás-zeneszerző mindörökre a dal halhatatlan szülője.

(rajk)

A kollektív szerződésekről tárgyalt a Művészeti Szakszervezetek Szövetségének központi vezetősége

Hétfőn a Fészek Klubban ülést tartott a Művészeti Szakszervezetek Szövetségének központi vezetősége. *Vass Imre* a szövetség főtitkára tájékoztatást tartott az elmúlt hónapok munkájáról.

Ezután az idén érvényben levő kollektív szerződések tapasztalatairól és az 1969—1970-re szóló kollektív szerződések, illetve megállapodások előkészítéséről tanácskoztak *dr. Hajós Andrásnak*, a Művészeti Szakszervezetek Szövetsége közgazdasági osztályának előterjesztésében.

MŰSOROK

Operaház: Faust (Oláh bérl. 1. ea. 7). — Erkel Színház: János vitéz (ifj. ea. du. fél 6). Nemzeti Színház: A bűnbeesés után (7). — Katona József Színház: Warrenné mestersége (7). — Vígszínház: Vízkereszt (7). — Pesti Színház: Egy őrült naplója (7). — Madách Színház: Az áruló (7). — Madách Kamara Színház: Néró játszik (7). — Thália Színház: Tigris és hiéna (7). — József Attila Színház: Thomson kapitány (D. bérl. 1. ea. 7). — Fővárosi Operettszínház: Hello, Dolly (7). — Bartók Gyermekszínház (az Operettszínházban): Az utolsó padban (du. 3). — Állami Bábszínház: Dani Bogárországban (de. 10); Ludas Matyi (du. 3). — Egyetemi Színpad: Rejtő Jenő: Piszkos Fred (7). — Zeneakadémia: A Tátrai-vonósnégyes hangversenye (Mesterbérlet I. este fél 8). — Kis Színpad: Urak és elvtársak (fél 8). — Kamara Varieté: Folytassa Hacsek (6, fél 9).

TÁRLATVEZETÉS

Szépművészeti Múzeum, este 6 órakor vezetés a Velencei festészet c. kiállításon (vez.: Ember Ildikó és Passuth Krisztina művészettörténészek).

KOSSUTH RÁDIÓ

4.30: H. Időj. 4.32: Z. 5: H. Időj. 5.30: Reggeli kr. 5.45: Falurádió. 6: H. Időj. 6.30: H. Időj. 6.45: Műsor. 7: Reggeli krónika II. Utána: Körzeti időjárás. 7.30: Új könyvek. 7.40: Rádióreklám. 8: H. Időj. Műsorok. 8.17: Változatok zongorára. 8.50: Hangos levél: Tatárról, a vizek városáról. 9: Gyermekrádió. 9.43: Táncz. 10: H. Hazai lapsz. Időj. 10.10: Az „Én" születése. Egy pályakezdő töprengései. I. rész. 10.40: Szimf. zene. 11.20: Népi z. 12: H. Időj. 12.15: Operaegyüttesek. 13: Világgazd. 13.05: Bp. kult. programjából. 13.06: Versek. 13.21: Könnyűz. 14.18: Nőkről nőknek. 14.48: Kóruspódium. 15: H. Nemzetközi lapsz. Időj. 15.15: Konwitschny vezényel. Közben, 16.05: Gereblyés László versei. 16.09: Hgv. folyt. 16.40: Életem regénye. XVII. 16.58: Műsor. 17: H. Időj. 17.05: Világsajtó-szemle. 17.20: Áriák. 18.03: Szegedi beszélgetés a közvéleményről. 18.28: Könnyűz. híradó. 18.58: Műsor. 19: Esti kr. 19.30: Szabó család. 20: Nóta- és népdalest. 20.55: H. Időj. 21: „Kilátó". 22: Hírek. Időj. Sport. 22.20: Tánczene Berlinből. 23.01: Meditáció. 23.11: Monteverdi: A könyörtelenek bálja. Egyfelv. opera. 24: H. Időj. 0.10: Zenés játék részl.

PETŐFI RÁDIÓ

4.26—8.05: Azonos a Kossuth adóval. 6.20: Torna. 10: Operettrészl. 10.27: Bartók-kórusok. 10.40: A másik szemszögből. 11.44: Könnyűz. 12.40: Falurádió. 13: Zkri muzsika. 13.47: Vízállás. 14: H. Időj. 14.08: Mai dalok. 14.15: Délutáni frissítő. 14.49:: Arcok munka közben: a gépkönyvelő. Riport. 15: Táncz. koktél. 15.45: Ifj. krónika. 16: H. Időj. 16.05: Operafinálé. 16.20: Virágénekek. 16.34: Magyar fúvószene. 16.50: Cigaretta és egyéb füstölnivalók. Riport. 17: Csúcsforgalom. Riport. 18: H. Időj. 18.05: Brian Friel: Cass McGuire szerettei. Rádiójáték. 19.35: A Tátrai-vonósnégyes Mozart-hgve a Zeneakadémiáról. Közb. kb. 20.35: Esti kr. II. Kb. 20.55: Hgv. folyt. Kb. 21.30: Daljátékokból. 22.20: Zkri muzsika. 23: H. Időj. Sport.

URH

18: H. Időj. 18.05: Magnósok, figyelem! 18.50: Csokonai Vitéz Mihály: A magánossághoz. 18.55: Orosz nyelvtanf. felnőtteknek. 3. 19.10: Operarészl.

TELEVÍZIÓ

8.05: Számtan—mértan, ált. isk. 5. 9: Környezetism., ált. isk. 2. 13.10: Számtan—mértan ism. 14: Környezetism. ism. 17.58: Hírek. 18.05: A szórakozott papa. Lengyel rajzfilm. 18.15: Zebra. 18.30: Az emberség próbája. Riportfilm. 18.50: Dzsesszpódium. 19.05: Esti mese. 19.15: Ne szólj szám?... Nyílt tárgyalás a közéleti bátorságról. (A vita folytatása.) 20: Tv-híradó. 20.20: Könnyű kis gyilkosság. Al-bűnügyi komédia. Ism. 21.50: Tv-híradó 2.

ÚJ magyar KÖNYVEK

BENEDEK MARCELL:
SZÉPEN ÉLNI
Magvető Könyvkiadó
Kötve 19,— Ft
Példa és tanítás: az irodalomtörténész és esztéta vallomása a művészetről, a művészet szolgálatáról

BERTHA BULCSU:
A NYÁR UTOLSÓ NAPJA
Szépirodalmi Könyvkiadó
Kötve 16,50 Ft
A „Harlekin és szerelmese" filmsikere, a „Füstkutyák" című regény József Attila-díja is felhívja a figyelmet az író új novelláskötetére

MOCSÁR GÁBOR:
KEREK EGYMILLIÓ
Szépirodalmi Könyvkiadó
Kötve 20,— Ft
Kóklerek, szélhámosok, ledér nőcskék, fontoskodók fejük tetejére állított helyzetekben: három szatíra rejti magában az író kritikáját bonyodalmas életünk jelenségei felett

RATKÓ JÓZSEF:
FEGYVERTELENÜL
Magvető Könyvkiadó
Kötve 13,— Ft
Harmincadik életévén túl jelentkezik második verskötetével a költő; hangjának alapszínét szokatlanul küzdelmes élete adja, ezen fénylik át rokonszenves nyíltsága, költői felelősségérzete.

MINDEN KÖNYVESBOLTBAN és terjesztőnél

Simon Lajos:

Altató mese

A fiúcska unta a hosszú utazást, úgy viselkedett hát, mint a világ bármely táján egy unatkozó kisfiú: rendetlenkedett. Dübörgő léptekkel szaladgált a kocsiban, babrálta az ajtókilincset, kinyitotta meg becsapta az ajtót, s hogy elérje az ablakot, felmászott egy idegen ember térdére, mert éppen valami érdekes látnivalót vélt.

Az öregember, aki már elfelejtette, hogy valamikor ő is ugyanilyen unatkozó fiúcska volt, röstelkedett szeleburdi unokája miatt. Szigorúan mordult a gyerekre:

— Nyughass már, te, mert kiporolom a nadrágodat!

Majd az útitársak felé fordulva magyarázta:

— Egy percig sem nyughat. Örökké rajta kell tartanom a szemem. Meglátszik, hogy nem én nevelem, hanem a fiam és a menyem. Azok meg mindent ráhagynak, még pajtáskodnak is vele.

— Így van ez a mai világban — mondta egy bőszoknyás asszony —, a mai fiatalok nem értenek a gyerekhez, vén korukban majd csodálkoznak, hogy nincs a fiúban meg a lányban örömük.

A fiúcska ezalatt felfedezte a szemétgyűjtő ládát, aminek minden fortélyát gyorsan kitapasztalta, néhány pillanat múlva padlóra szórta a papírhulladékot. Az öregember olyan mérges lett, hogy kivörösödött az arca.

— Megállj, te lókötő! Majd jön a kalauz bácsi, beletesz a táskájába.

Mintha parancsra történt volna, belépett a kalauz, egy nagyapakorban levő öregember. A kisfiú éppen egy néni szatyrával bibelődött, de a kalauz érkezésére békét hagyott a szatyornak. Vakmerően az öreg kalauz elé perdült:

— Bácsi, kérem — szólt bátran a kalauzhoz —, mi van a táskájában?

Az öreg kalauz mosolygott, két ujja közé csipte a kisfiú állát.

— Ebben a táskában, kisfiam, egy mókus van, amelyik csak akkora, mint az öklöm, meg nagyon sok aranymogyoró.

A táskába nyúlt az öreg, megcsörgette az aprópénzt.

— Hallod, hogy csörög a mogyoró?

Ám a fiúcska ekkor már nem törődött a mókussal meg a mogyoróval, mert a fényes lyukasztón megakadt a szeme.

— Bácsi, kérem — mondta tisztelettudóan —, tessék ideadni ...

Az öregember, a fiúcska nagyapja, nevetve csóválta a fejét, majd az útitársak felé fordult, ekkor már volt a hangjában némi büszkeség is:

— Nem lehet ezt megijeszteni, az ördögtől se fél ez a kölyök. De az a jó, ha bátor a gyerek.

Később, amikor már minden tárgyat kitapasztalt a fiúcska, megnyugodva letelepedett az öregember mellé. Kicsit hallgatott, mint az elfáradt felnőttek, lábát keresztbe tette a térdén, éppen úgy, mint a nagyapja. Aztán eszébe jutott valami.

— Meséljek a nagyapának?

— Mesélj — mondta az öregember, s arra gondolt, hogy legalább addig is nyugton marad a gyerek.

— A Tündér Ilonát mondjam, vagy a Kukorica Jancsit?

— Meséld a Kukorica Jancsit!

A fiúcska összekulcsolta ölében a kezét, aztán csak prózában — így tanulta valakitől — mesélni kezdte, hogy hol volt, hol nem volt, még az Óperenciás-tengeren is túl, volt egyszer egy legény, akit Kukorica Jancsinak neveztek, mivel a kukoricatáblán találta egy gazdasszony. Pergett a mese rokkáján a mese fonala, Kukorica Jancsi már János vitézzé változott, éppen Törökország kapujánál viaskodott három szilaj medvével, amikor az öregember mellére ejtette a fejét. De a fiúcska ezt nem vette észre, csak fonta tovább a mese fonalát.